

[Søren Olesen.]

sioneres, men jeg vil ogsaa gerne lægge et Ord ind for de Mennesker, som ikke er Stats-tjenestemænd, men som alligevel faar Brug for at flytte. Jeg tror ikke, man kan opret-holde en saadan Tilstand ret længe, uden at det vil blive til Skade for Erhvervslivet og til stor Gene for de enkelte Personer.

Man har ogsaa læst i Pressen i disse Dage, at Embedsmænd, som kom hjem fra Grønland, ikke kunde skaffe sig nogen Bolig, og Konsekvensen af dette her bliver da i Virkeligheden, at Folk, der faar en Stilling paa Grønland, maa blive der Resten af deres Liv, fordi det ikke vil være muligt for dem at skaffe sig en Lejlighed, naar de kommer tilbage.

Jeg tror derfor, det er godt, at man ikke er gaaet videre i Lovforslaget, end man er, men at man dog har givet nogen Lettelse derved, at det er tilladt at bytte Lejlighed uden om Boliganvisningen, og at det er tilladt at leje større Lejligheder ud, selv om der er for faa Personer i den Familie, som lejer Lejligheden, naar der blot kan skaffes Sikkerhed for, at der vil blive givet Fremleje. Jeg mener, at man burde gaa endnu videre og opmuntre Folk til ad Frivillighedens Vej at søge at give Plads for andre, og det gælder da særlig Enkeltpersoner, altsaa ugifte. Jeg tror, der kunde naas en Del ad den Vej, og jeg mener, der her vilde være en Opgave for det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen, som jo mente, at man godt kunde faa Folk til at forstaa det. Det tror jeg ogsaa, jeg tror, at man ved at appellere til Frivilligheden kunde naa maaske meget længere end ved at følge Tvangsvejen.

Med Hensyn til Forslaget om Lejemaal mener jeg, det samme maa gøre sig gældende, som jeg har sagt om Boliganvisning. Man skal naturligvis skabe rimelige Retsvilkår saavel for Udlejeren som for Lejeren, men man maa ogsaa sørge for, at man ikke hemmer Boligbyggeriet og Lysten til at skaffe flere Lejligheder, for gør man det, naar man ikke det, som er Hensigten ogsaa med Reglerne om Leje og Fremleje, nemlig at skaffe flere Lejligheder.

Vi kan altsaa fra vor Side i nogen Maade tiltræde disse Forslag, men jeg vil altsaa advare imod, at man strammer dem yderligere, naar de nu kommer til Behandling i Udvalget.

Kristen Amby: Det skal blive ganske kort, men da jeg var et af de Medlemmer, som det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen hørte hviske om hans Rørthed, vil jeg gerne forklare, hvorfor jeg gjorde det. Der var

nemlig ikke Spor af Grund til at være rørt. Det ærede Medlem sagde selv, saadan i en lille Bisætning, at egentlig var det vistnok de Familier med Børn, som ikke kunde faa Lejlighed, der gennem denne Tvangsordning skulde skaffes Lejligheder til. Deri er jeg enig. Skulde man endelig have Tvang, kan de unge trods alt bedre klare sig end Familier med Børn.

Se, dette at tale om, at man her udelukkende tager Hensyn af en højere Idealitet, er der ingen Grund til. Det er aabenbart, fordi Ungdomsudvalget, som ogsaa har været Egoister, dør har talt for sine egne Medlemmers Vel. Det er der ikke noget at sige til, jeg synes, det er en sund Egoisme. De har ikke sagt, at de Mennesker, der først trænger til Boliger, er Familier med Børn, og at de skal ind, hvor der er for meget Rum. Det har det ærede Medlem heller ikke. Derfor var der ingen Grund til at være rørt. Jeg gaar et Skridt videre i min Egoisme, det vedkender jeg mig. Jeg vil gerne beskytte de Mennesker, der har indrettet et Hjem. Det giver ingen Stemmer, for de er jo meget faa, disse enlige Mennesker. Men det vil jeg, det vedkender jeg mig. Det ærede Medlem vil altsaa beskytte en lidt anden Form for Egoisme. Men sagligt — og det var det, han forsøgte at givet Tinget Indtrykket af — har han slet ikke stillet sig paa det Standpunkt: Nu maa vi i den folkelige Solidaritets Navn — det var den, han paakaldte — give de Mennesker, der er daarligst stillede, Andel i de efter vort Skøn overflødige Rum. Det har han ikke gjort.

Jeg synes, det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, mit Partis Ordfører, har saa inderlig Ret i, at inden man skrider til saadanne Foranstaltninger — og jeg vil ikke nægte, at mange Foranstaltninger kan blive nødvendige; hvis der er Jordskælv, kan meget blive nødvendigt; Situationen kan ogsaa udvikle sig saadan, at man maa lade alle Principper hvile —, men inden man skrider til saadanne Foranstaltninger, er der god Mening i og god Politik i at sige: Nu lægger vi det saadan til Rette, at vi paakalder Frivilligheden. Og det gør man i dette Lovforslag, som den højtærede Minister har fremsat. (*Rasmus Hansen:* Hvad er det for en Frivillighed?). At ville leje ud, fordi man har fri Opsigelse. (*Rasmus Hansen:* Ja, og fri Ret til at skrue Lejen i Vejret!). (*Aksel Møller:* Hvor staar det skrevet?). I denne Sag er der kun Tale om Tvangsrationering af Lejligheder eller ikke Tvangsrationering. Her er ikke Tale om det sekundære Spørgsmaal. Det synes jeg man skal tage paa, som